

'Johnnyboy' van Elena Peeters: een stevige rit in een criminelenbak

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

08/02/19 om 14:40 - Bijgewerkt om 14:50

Bron: Knack Focus

Terwijl haar lief zichzelf overeind probeert te houden, trekt Elena Peeters met een Dodge Charger over de Amerikaanse snelwegen, op weg naar een gevangenis bij Houston. Daar wacht een terdoodveroordeelde op haar... Peeters doet haar relaas in 'Johnnyboy'.

© Bart Van der Moeren

Er liggen ruwe rotsen op de scène in *Johnnyboy*. De stenen liggen in een terrarium, alsof ze beschermd moeten worden. Omheen het terrarium staan en hangen enkele microfoons. Daartussen wandelt Elena Peeters. Ze is écht naar Amerika gereisd, benadrukt ze bij de start van de voorstelling.

Zo plaatst ze zich meteen in de huidige trend onder jonge makers, namelijk die van waargebeurde, persoonlijke verhalen. Gelukkig levert dat in Peeters' geval geen navelstarende draak van een stuk op. Peeters vertrekt bij zichzelf, maar ze reist de wereld rond en sprokkelt verhalen die ze vervolgens op een eenvoudige maar doortimmerde manier deelt met haar publiek. Ter voorbereiding van haar debuutvoorstelling *Elena* (2016) stapte Peeters een pelgrimstocht van Antwerpen naar Rome. Voor *Johnnyboy* correspondeerde ze eerst enkele maanden met John, een Amerikaanse terdoodveroordeelde die in een van de zwaarst bewapende gevangenissen in Huntsville (bij Houston, Texas) zijn dood afwacht. Ze informeerde zich grondig over de doodstraf en stippelde een reis uit die haar langs Californië, New Mexico, Arizona en Texas bracht.

DELEN

Met haar minutieus gecomponeerd verhaal schetst Peeters een loepzuiver beeld van de Amerikaanse burger en zijn voor Europeanen vaak choquerende visie op de doodstraf.

Die waanzinnige reis vertelt ze op een ontspannen en vaak geestige manier. Met haar minutieus gecomponeerd verhaal laat Peeters de voor- en tegenstanders van de doodstraf aan het woord. Hen sprak ze tijdens haar reis in een witte Dodge Charger ('een auto voor criminelen!') naar Texas. Ze logeerde tijdens de trip onder meer bij een advocaat (voorzitter van de doodstraf), een activiste (tegenstander van de doodstraf) en een yoga-lerares, die er geen flauw benul van heeft.

Toch is de voorstelling meer dan een documentair reisverslag annex onderzoek naar de redenen waarom de doodstraf vooral in

de staat Texas zo actief wordt uitgevoerd. Peeters toont ook hoe ze tijdens haar reis geregeld naar haar lief in Antwerpen belt. Die telefoons doen vermoeden dat er wat aan de hand is. Haar lief en de ter dood veroordeelde 'pennenvriend' blijken elk op een andere manier vast te zitten, zoals de ruwe rotsen onder het glas.

Het maakt van *Johnyboy* een meeslepend verteld (en soms zelfs gezongen) relaas over een ontwrichtende trip. Maar het is allemaal iets te netjes gebracht. Peeters lijkt een perfectionist die haar relaas zo helder mogelijk wil uiteenzetten. Op reis liet ze die drang los, wat haar een verrukkelijk verhaal bezorgde, maar op de scène durft ze dat nog niet. Dat levert een gedegen, maar iets te bedaard gespeelde voorstelling op.